

Kormos Sándor verse

Ritka, mint a fehér holló

Mottó: „Amikor én még kis srác voltam...”

A 757 méter magas Pilishegy csúcsáról
csodálatos panoráma nyílik a szántói völgyre,
s a körülötte pompázó hegykoszorúra.
Sziklás lejtők, füves dombok
tölgyerdők, bükkerdők, fenyvesek
hársak és akácok,
árkos-bokros ingoványok,
kiszáradt, volt patakmedrek,
vadvirágos mezők, rétek,
szántóföldek, szőlőskertek...
Sárgarigók, vadgalambok,
baglyok, varjak, denevérek,
vércsék, ölyvek, rétisasok,
szarkák, cinkék, seregélyek,
fecskek, csízek, tengelicek,
pacsirták és búbos bankák,
harkályok és billegetők
golyák, pintyek, ökörsemek...
Vadnyulak és mókusok,
rókák, őzek, szarvasok,
disznók, borzok, menyétek,
s egyéb vad- és madárfélék sokasága...
mindehhez a szülőfalum utcái és ház-sorai,
imás-dolgos lakosai,
felettük a felleges vagy verőfényes,
csillagos vagy bárányfelhős örök éggel,
mindez együtt az én kedves szülőföldem,
lakóhelyem csodálatos tája,
a teremő Isten drága ajándéka...
A Pilis- és Hosszúhegy három kőbányája
három súlyos fekély a szép, isteni táj
örökifjú testén...
Az ember természetátalakító buzgalmának
eme következményei
mindmáig bántóak szemnek, léleknek egyaránt.
Az apró telkekre felparcellázott hegyoldal
keservesen jajgat a drótkerítések labirintusában,
amely a kirándulókat kiábrándítóan
gátolja szabad mozgásában,
s csaknem az elektromos pásztor szigorával
tereli őket a hatóságilag engedélyezett irányba...
Most hirtelen eszembe jutnak
gyermek és kamaszkorombeli
betyáros csavargásaink, amikor errefelé
még nem ütköztünk semmi kerítésbe,
s nem kellett kényszer-kerülőket tennünk,

amikor korai cseresznyét kerestünk
az akkori gazdátlan zahradában.
Akkor még nem tudhattuk, hogy felnőtt fejjel
életünk legcsodálatosabb élményei közé soroljuk majd
ezeket a rakoncátlan csatangolásokat,
mikor még szabadon járhattunk-kelhattunk
hegyen-völgyön, erdőn-mezőn, árkon-bokron át,
mert még nem ismertük a tilos fogalmát,
ha hébe-korba meg is kergetett minket
a flintás erdész vagy az öreg csósz,
amikor száraz gallyat tűzifának,
fenyőtobozt begyújtósna,
vagy cseresznyét kóstolónak
bátorkodtunk szállítani hazafelé.
Volt mikor a tehénpásztor vad kutyái ránk rontottak,
mikor éppen gombát vittünk hazafelé,
s nevetgélve megfejtük a csordájától elbitangolt tehenet,
s nagy élmény volt bottal, kővel, vagy csúzlival
visszaverni a felbőszült ebeket...
A háborúban lebombázott romos kastély
áporodott szagú padlásán sokszor megcsodáltuk
a nappal alvó denevéreket,
ahogy fejjel lefelé csüngnek
a megrongált tető poros lécein...
Reggeltől napestig,
úttalan utakon róttuk a tájat,
s nem gondoltuk, hogy ez volt a
soha vissza nem térő gyermekkor,
s az úton-útfélen heverő szabadság varázsa.
Akkor még úgy éreztük, hogy miénk az egész határ,
nemcsak szélében-hosszában,
hanem mélységében és magasságában egyaránt.
Akkor még izgalmasabb volt a csúzli a lányoknál,
s egy madárfészek után
megmáztuk a legmeredekebb sziklafalat,
a legmagasabb jegenyét is,
vagy lemáztunk a legmélyebb,
terméskővel kirakott kútba is...
Akkor még nem tudhattuk,
hogy az ember életében
a legkedvesebb vendég,
a szabadság,
olyan ritka, mint a fehér holló.

Pilisszántó, 1993. október 3.